

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 11. septembra 2014 (*)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2001/29/ES – Autorské právo a s ním súvisiace práva – Výnimky a obmedzenia – Článok 5 ods. 3 písm. n) – Použitie diel a iných predmetov ochrany na účely výskumu alebo súkromného štúdia – Kniha sprístupnená jednotlivcom prostredníctvom terminálov určených na tento účel vo verejne prístupnej knižnici – Pojem dielo, ktoré nepodlieha ‚nákupným alebo licenčným podmienkam‘ – Právo knižnice na digitalizovanie diela zahrnutého v jej zbierke s cieľom sprístupniť ho prostredníctvom terminálov určených na tento účel – Sprístupnenie diela prostredníctvom terminálov určených na tento účel, ktoré umožňujú jeho vytlačenie na papier alebo uloženie na USB kľúč“

Vo veci C-117/13,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Nemecko) z 20. septembra 2012 a doručený Súdnemu dvoru 14. marca 2013, ktorý súvisí s konaním:

Technische Universität Darmstadt

proti

Eugen Ulmer KG,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen, sudcovia M. Safjan, J. Malenovský, A. Prechal (spravodajkyňa) a K. Jürimäe,

generálny advokát: N. Jääskinen,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. februára 2014,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Technische Universität Darmstadt, v zastúpení: N. Rauer a D. Ettig, Rechtsanwälte,
- Eugen Ulmer KG, v zastúpení: U. Karpenstein a G. Schulze, Rechtsanwälte,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze, J. Kemper a K. Petersen, splnomocnení zástupcovia,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Fiorentino a A. Collabolletta, avvocati dello Stato,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

- fínska vláda, v zastúpení: H. Leppo, splnomocnená zástupkyňa,
- Európska komisia, v zastúpení: F. Bulst a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. júna 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 ods. 3 písm. n) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Technische Universität Darmstadt (ďalej len „TU Darmstadt“) a Eugen Ulmer KG (ďalej len „Ulmer“ alebo „vydavateľstvo Ulmer“), ktorý sa týka toho, že TU Darmstadt sprístupnila verejnosti knihu zahrnutú v zbierke knižnice prostredníctvom terminálov nachádzajúcich sa v priestoroch knižnice, pričom nositeľom práv na použitie diela je Ulmer.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 31, 34, 36, 40, 44, 45 a 51 smernice 2001/29 znejú:

„(31) Je potrebné zabezpečiť primeranú rovnováhu práv a záujmov medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv, ako aj medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv a používateľmi predmetov ochrany. ...

...

(34) Členským štátom sa dáva možnosť poskytovať niektoré výnimky alebo obmedzenia pre prípady, ako sú vzdelávanie a vedecké účely, v prospech verejných inštitúcií, ako sú knižnice a archívy, na spravodajské účely, na citovanie, v prípadoch používania telesne postihnutými ľuďmi, pri používaní v záujme verejnej bezpečnosti a pri používaní v správnych a súdnych konaniach.

...

(36) Členské štáty môžu zabezpečiť primeranú kompenzáciu nositeľov práv aj keď sa uplatnia voliteľné ustanovenia týkajúce sa výnimiek alebo obmedzení, pri ktorých sa taká kompenzácia nevyžaduje.

...

(40) Členské štáty môžu poskytnúť výnimku alebo obmedzenie v prospech niektorých neziskových inštitúcií, ako sú verejne prístupné knižnice a podobné inštitúcie, ako aj archívy. Musia však byť obmedzené na niektoré zvláštne prípady, na ktoré sa vzťahuje právo

rozmnožovania. ... Preto je potrebné podporiť osobitné kontrakty alebo licencie, ktoré zvyhodňujú podobné inštitúcie a účel šírenia, ktorému slúžia bez toho, aby sa vytvárala nerovnováha.

...

(44) Ak sa uplatňujú výnimky a obmedzenia uvedené v tejto smernici, musia sa vykonávať v súlade s medzinárodnými záväzkami. Tieto výnimky a obmedzenia sa nemôžu uplatňovať spôsobom, ktorý poškodzuje oprávnené záujmy nositeľa práv, alebo ktorý je v rozpore s normálnym využívaním jeho diela alebo iného predmetu ochrany. ...

(45) Výnimky a obmedzenia uvedené v článku 5 ods. 2[,] 3 a 4 však nesmú brániť definovaniu zmluvných vzťahov navrhnutých pre zabezpečenie primeranej kompenzácie pre nositeľa práv v tej miere, ktorá je povolená vnútroštátnymi právnymi predpismi.

...

(51) ... Členské štáty podporujú dobrovoľné opatrenia podniknuté nositeľmi práv vrátane uzatvorenia a uplatňovania dohôd medzi nositeľmi práv a inými zúčastnenými stranami, ktoré pomôžu pri dosahovaní cieľov stanovených niektorými výnimkami alebo obmedzeniami ustanovenými vnútroštátnymi právnymi predpismi v súlade s touto smernicou. ...“

4 Článok 2 tejto smernice s názvom „Právo rozmnožovania“ uvádza:

„Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, v celku alebo v časti:

a) pre autorov k ich dielam;

...“

5 Článok 3 uvedenej smernice, nazvaný „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

6 Článok 5 tej istej smernice s názvom „Výnimky a obmedzenia“ v odseku 2 stanovuje:

„Členské štáty môžu zabezpečiť [stanoviť – *neoficiálny preklad*] výnimky alebo obmedzenia práva rozmnožovania ustanoveného v článku 2 v nasledujúcich prípadoch:

a) vo vzťahu k rozmnožovaniu na papieri alebo akýmkoľvek iným podobným spôsobom, ktorý sa uskutočňuje použitím akéhokoľvek fotografického postupu alebo nejakým iným procesom, ktorý má podobné účinky, s výnimkou písaného/tlačeného notového materiálu za podmienky, že nositelia práv dostanú primeranú kompenzáciu;

b) vo vzťahu k rozmnožovaniu na akomkoľvek médiu vykonanému fyzickou osobou pre súkromné použitie a s cieľom, ktorý nie je priamo ani nepriamo komerčný, za podmienky, že nositelia práv dostanú primeranú kompenzáciu, v ktorej sa zohľadní uplatnenie alebo neuplatnenie technologických opatrení uvedených v článku 6 na dotknuté dielo alebo predmet ochrany;

c) vo vzťahu k osobitným prípadom rozmnožovania uskutočneným verejne prístupnými knižnicami, vzdelávacími inštitúciami alebo múzeami alebo archívami, ktoré sa neuskutočnia pre priamy alebo nepriamy ekonomický alebo komerčný prospech;

...“

7 V článku 5 ods. 3 smernice 2001/29 sa uvádza:

„Členské štáty môžu zabezpečiť [stanoviť – *neoficiálny preklad*] výnimky alebo obmedzenia práv poskytnutých podľa článkov 2 a 3 v nasledujúcich prípadoch:

...

n) použitie na prenos alebo sprístupnenie jednotlivým členom verejnosti na účel výskumu alebo súkromného štúdia prostredníctvom na to určených terminálov v priestoroch inštitúcií uvedených v odseku 2 písm. c) diel alebo iných predmetov ochrany, ktoré nepodliehajú nákupným alebo licenčným podmienkam zahrnutým v ich zbierkach [diel alebo iných predmetov ochrany zahrnutých v ich zbierkach, ktoré nepodliehajú nákupným alebo licenčným podmienkam – *neoficiálny preklad*];

...“

8 Podľa článku 5 ods. 5 tejto smernice:

„Výnimky a obmedzenia ustanovené v odsekoch 1, 2, 3 a 4 sa budú uplatňovať iba v niektorých osobitných prípadoch, pri ktorých nedochádza ku konfliktu s bežným využívaním diela alebo predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práv.“

Nemecké právo

9 § 52b zákona o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom [Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz), ďalej len „UrhG“] z 9. septembra 1965 (BGBl. I, s. 1273) v znení uplatniteľnom v čase skutkových okolností vo veci samej znie:

„Vyhotovovanie rozmnoženín diel v študovniach elektronických dokumentov vo verejných knižniciach, múzeách a archívoch

Sprístupnenie uverejnených diel z katalógov knižníc, múzeí alebo archívov prístupných verejnosti, ktoré nesledujú priamy alebo nepriamy ekonomický alebo ziskový prospech, sa povoľuje na výskum a súkromné štúdium výlučne v priestoroch príslušnej inštitúcie v študovni elektronických dokumentov vytvorenej výhradne na tento účel, pokiaľ to nie je v rozpore so žiadnym zmluvným ustanovením. Počet exemplárov diela súčasne

sprístupnených v študovni elektronických dokumentov v zásade nesmie prekročiť počet exemplárov diela, ktorý obsahuje katalóg inštitúcie. Za sprístupňovanie vzniká nárok na zaplatenie primeraného poplatku. Nárok na tento poplatok môže uplatniť len organizácia kolektívnej správy práv.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

10 TU Darmstadt prevádzkuje regionálnu univerzitnú knižnicu, v ktorej priestoroch zriadila študovňu elektronických dokumentov, kde verejnosti sprístupňuje diela z katalógu knižnice.

11 Medzi týmito dielami sa od januára alebo februára 2009 nachádzala učebnica od W. Schulzeho *Einführung in die neuere Geschichte* (ďalej len „sporná učebnica“), ktorú vydalo Ulmer, vydavateľstvo odbornej literatúry so sídlom v Stuttgarte (Nemecko).

12 TU Darmstadt neprijala ponuku vydavateľstva Ulmer z 29. januára 2009 na nadobudnutie a používanie učebníc, ktoré toto vydavateľstvo vydáva, ku ktorým patrí sporná učebnica, v podobe elektronických kníh.

13 TU Darmstadt túto učebnicu digitalizovala, aby ju mohla svojim používateľom poskytovať v študovni elektronických dokumentov zriadenej vo svojej knižnici. V tejto študovni nebolo možné súčasne načítať väčší počet exemplárov daného diela, než sa nachádzal v katalógu knižnice. Návštevníci uvedenej študovne si dielo – celé alebo jeho časti – mohli vytlačiť na papier alebo uložiť na USB kľúč a v takejto forme si ho z knižnice odniesť.

14 Landgericht Frankfurt am Main (Krajinský súd vo Frankfurte nad Mohanom), na ktorý sa so žalobou obrátilo vydavateľstvo Ulmer, rozsudkom zo 6. marca 2011 rozhodol, že na to, aby bolo vylúčené uplatnenie § 52b UrhG, by sa nositeľ práv a inštitúcia museli predtým dohodnúť na digitálnom používaní diela. Tento súd navyše zamietol aj návrh vydavateľstva Ulmer smerujúci k tomu, aby bol TU Darmstadt uložený zákaz digitalizovať alebo dať digitalizovať spornú učebnicu. Vyhovел však jeho návrhu na zakázanie toho, aby si používatelia knižnice TU Darmstadt mohli v študovni elektronických dokumentov v knižnici vytlačiť toto dielo a/alebo uložiť ho na USB kľúč a/alebo odniesť si tieto rozmnoženiny z priestorov knižnice.

15 Bundesgerichtshof (Spolkový súd), na ktorý sa TU Darmstadt obrátila v rámci opravného prostriedku „Revision“, sa po prvé domnieva, že vzniká otázka, či diela a iné predmety ochrany „podliehajú nákupným alebo licenčným podmienkam“ v zmysle článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, pokiaľ nositeľ práv ponúkne inštitúcii uvedenej v tomto ustanovení za primeraných podmienok uzatvoriť licenčné zmluvy o využívaní týchto diel, alebo treba prijať iný výklad tohto ustanovenia, podľa ktorého sa dané ustanovenie týka len prípadov, v ktorých sa dotknutí nositeľ práv a inštitúcia už v tomto zmysle dohodli.

16 Uvedený súd sa domnieva, že na rozdiel od znenia tohto ustanovenia v nemeckom jazyku sa anglické a francúzske znenie prikláňajú skôr k prvému výkladu. Tento výklad podporuje takisto všeobecná systematika a účel smernice 2001/29. Naproti tomu, ak by samotné uzavretie zmluvy umožňovalo vylúčiť uplatnenie uvedeného ustanovenia, dotknutá inštitúcia by mohla odmietnuť primeranú ponuku nositeľa práv s cieľom využiť predmetné

obmedzenie, čo by tiež viedlo k tomu, že daný nositeľ nedostane primeranú odmenu, ktorej získanie je predsa jedným z cieľov tejto smernice.

17 Po druhé si vnútroštátny súd kladie otázku, či sa článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 má vykladať v tom zmysle, že umožňuje členským štátom, aby inštitúciám, ktorých sa týka toto ustanovenie, priznali právo digitalizovať diela nachádzajúce sa v ich zbierkach, pokiaľ si prenos alebo sprístupnenie daných diel na ich termináloch vyžaduje takéto rozmnoženie. Vnútroštátny súd sa domnieva, že členské štáty by mali mať dodatočnú právomoc stanoviť takúto výnimku z práva na rozmnožovanie stanoveného v článku 2 tejto smernice alebo takéto obmedzenie daného práva, pretože bez toho by nebol zabezpečený potrebný účinok článku 5 ods. 3 písm. n) uvedenej smernice. Túto právomoc je v každom prípade možné odvodiť z článku 5 ods. 2 písm. c) uvedenej smernice.

18 Po tretie vnútroštátny súd zastáva názor, že v spore vo veci samej vzniká otázka, či v súlade s článkom 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 majú členské štáty možnosť stanoviť režim obmedzenia, ktorý používateľom zariadenia dotknutého týmto ustanovením umožní vytlačiť na papier alebo uložiť na USB kľúč diela prenášané alebo sprístupnené prostredníctvom terminálov dotknutej inštitúcie, či už ako celok, alebo ich časť.

19 V tomto ohľade sa daný súd v prvom rade domnieva, že hoci sa na tlač, uloženie alebo odoslanie, pokiaľ sa týkajú rozmnoženiny diela, v zásade nevzťahuje obmedzenie stanovené v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, možno ich povoliť ako pokračovanie prenosu alebo sprístupnenia diela dotknutou inštitúciou na základe iného obmedzenia, a to výnimky nazývanej „rozmnožovanie na súkromné použitie“ stanovenej v článku 5 ods. 2 písm. b) tejto smernice.

20 Ďalej cieľ uvedený v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, ktorý spočíva v umožnení účinným spôsobom využívať texty sprístupnené prostredníctvom terminálov inštitúcie, akou je knižnica, na účely výskumu alebo súkromného štúdia sa skôr prikláňa k výkladu tohto ustanovenia, podľa ktorého by vytlačenie diela z terminálu na papier malo byť povolené, zatiaľ čo uloženie na USB kľúč by povolené nemalo byť.

21 Napokon sa vnútroštátny súd domnieva, že takýto výklad článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 tiež umožňuje zabezpečiť, že dosah obmedzenia stanoveného v tomto ustanovení rešpektuje trojitú podmienku uvedenú v článku 5 ods. 5 uvedenej smernice. Uloženie diela na USB kľúč totiž väčšmi zasahuje do autorských práv k tomuto dielu než jeho vytlačenie na papier.

22 Za týchto podmienok Bundesgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Podlieha dielo nákupným alebo licenčným podmienkam v zmysle článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, pokiaľ nositeľ práv ponúkne inštitúciám uvedeným v tomto ustanovení možnosť za primeraných podmienok uzatvoriť licenčné zmluvy o využívaní tohto diela?

2. Oprávňuje článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 členské štáty, aby poskytli inštitúciám právo na digitalizovanie diel, ktoré sú súčasťou ich zbierok, ak je to nevyhnutné na sprístupnenie týchto diel prostredníctvom terminálov?

3. Môžu byť práva, ktoré členské štáty stanovujú podľa článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, také rozsiahle, že diela sprístupnené používateľom prostredníctvom terminálov môžu títo používatelia vytlačiť na papier alebo uložiť na USB kľúč?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

23 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či dielo podlieha „nákupným alebo licenčným podmienkam“ v zmysle článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, pokiaľ nositeľ práv ponúkol inštitúcii dotknutej týmto ustanovením, akou je verejne prístupná knižnica, možnosť za primeraných podmienok uzatvoriť licenčnú zmluvu alebo zmluvu o využívaní tohto diela.

24 Vzhľadom na to, že všetci dotknutí účastníci konania, ktorí predložili písomné pripomienky, s výnimkou vydavateľstva Ulmer, navrhujú na túto otázku odpovedať záporne a v podstate podporujú výklad, podľa ktorého treba pojem „nákupné alebo licenčné podmienky“ uvedený v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 chápať v tom zmysle, že dotknutí nositeľ práv a inštitúcia museli uzavrieť licenčnú zmluvu alebo zmluvu o využívaní daného diela, ktorá spresňuje podmienky, za ktorých táto inštitúcia môže predmetné dielo používať.

25 Ulmer tvrdí, že samotná skutočnosť, že nositeľ práv ponúkne knižnici prístupnej verejnosti uzavretie licenčnej zmluvy alebo zmluvy o využívaní diela, pokiaľ je tento návrh „primeraný“, postačuje na to, aby bolo vylúčené uplatnenie článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29.

26 V tejto súvislosti v prvom rade z porovnania jazykových znení článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, konkrétne z anglickej, francúzskej, nemeckej a španielskej verzie, ktoré používajú výrazy „terms“, „conditions“, „Regelung“ a „condiciones“, vyplýva, že normotvorca Únie v znení tohto ustanovenia uplatnil pojmy „podmienky“ alebo „ustanovenia“, ktoré odkazujú skôr na skutočne dohodnuté zmluvné podmienky než na obvyčajné ponuky uzavrieť zmluvu.

27 Ďalej je vhodné pripomenúť, že cieľom obmedzenia vyplývajúceho z článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 je podporiť verejný záujem spojený s podporou výskumu a súkromného štúdia prostredníctvom šírenia poznatkov, čo je okrem toho základnou úlohou inštitúcií, akými sú knižnice prístupné verejnosti.

28 Výklad zastávaný vydavateľstvom Ulmer však predpokladá, že nositeľ práv môže jednostranným a v podstate svojvoľným zásahom zbaviť dotknutú inštitúciu práva na využitie tohto obmedzenia a zabrániť tak výkonu jej základnej úlohy a podpore uvedeného verejného záujmu.

29 Okrem toho odôvodnenie 40 smernice 2001/29 uvádza, že je potrebné podporiť osobitné kontrakty alebo licencie, ktoré zvyhodňujú podobné inštitúcie a účel šírenia, ktorému slúžia bez toho, aby sa vytvárala nerovnováha.

30 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 21 a 22 svojich návrhov, odôvodnenia 45 a 51 tejto smernice, vrátane ich nemeckého znenia, potvrdzujú, že najmä v kontexte výnimiek

a obmedzení uvedených v článku 5 ods. 3 smernice 2001/29 sa odkazuje na skutočné zmluvné vzťahy, ako aj na uzavretie a vykonávanie skutočných zmluvných dohôd, a nie na obyčajné ponuky zmlúv alebo licencií.

31 Okrem toho je výklad, ktorý navrhuje vydavateľstvo Ulmer, ťažko zlučiteľný s cieľom sledovaným v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, ktorý spočíva v udržaní rovnováhy medzi právami a záujmami na jednej strane nositeľov práv a na strane druhej používateľov chránených diel, ktorí sa usilujú o ich sprístupnenie na účely výskumu alebo súkromného štúdia vykonávaného jednotlivcami.

32 Navyše, ak by samotná ponuka uzavrieť licenčnú zmluvu alebo zmluvu o využívaní diela stačila na vylúčenie uplatnenia článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, tento výklad by mohol zbaviť obmedzenie zakotvené v tomto ustanovení veľkej časti jeho podstaty či priamo jeho potrebného účinku, keďže v prípade prijatia tohto výkladu by sa uvedené obmedzenie uplatnilo, ako tvrdí Ulmer, len na diela, ktoré sú čoraz zriedkavejšie a ktorých elektronická verzia, konkrétne vo forme elektronickej knihy, sa ešte na trhu neponúka.

33 Napokon výklad, podľa ktorého musí ísť o skutočne dohodnuté zmluvné podmienky, na rozdiel od tvrdenia vydavateľstva Ulmer takisto nemožno vylúčiť z dôvodu skutočnosti, že naráža na trojitú podmienku stanovenú v článku 5 ods. 5 smernice 2001/29.

34 V tomto ohľade stačí konštatovať, že obmedzenie stanovené v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 sprevádzajú viaceré obmedzujúce opatrenia, ktoré zabezpečujú – hoci uplatnenie tohto ustanovenia je vylúčené len v prípade uzavretia skutočných zmluvných podmienok –, že toto obmedzenie ostane uplatniteľné v osobitných prípadoch, ktoré neohrozujú bežné používanie diel ani nespôsobujú neodôvodnenú škodu legitímnym záujmom nositeľa práv.

35 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že pojem „nákupné alebo licenčné podmienky“ uvedený v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 treba chápať v tom zmysle, že znamená, že nositeľ práv a inštitúcia dotknutá týmto ustanovením, ako je verejne prístupná knižnica, museli uzavrieť licenčnú zmluvu alebo zmluvu o využívaní dotknutého diela, v ktorej spresnili podmienky, za ktorých táto inštitúcia môže dané dielo používať.

O druhej otázke

36 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát priznal verejne prístupným knižniciam, ktorých sa týka toto ustanovenie, právo digitalizovať diela tvoriace súčasť ich zbierok, ak je toto rozmnožovanie diel nevyhnutné na sprístupnenie diel ich používateľom prostredníctvom terminálov určených na tento účel v priestoroch daných inštitúcií.

37 Najskôr treba uviesť, že je nesporné, že digitalizácia diela, ktorá v podstate spočíva v konverzii tohto diela z analógového na digitálny formát, predstavuje rozmnoženie tohto diela.

38 Vzniká teda otázka, či článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 umožňuje členským štátom priznať toto právo rozmnožovania verejne prístupným knižniciam, hoci podľa článku 2 tejto smernice majú autori výlučné právo umožniť alebo zakázať rozmnožovanie svojich diel.

39 V tomto ohľade treba najskôr konštatovať, že podľa prvej vety článku 5 ods. 3 smernice 2001/29 sa výnimky a obmedzenia uvedené v tomto odseku týkajú práv stanovených v článkoch 2 a 3 tejto smernice, a teda tak výlučného práva rozmnožovania, ktoré je priznané nositeľovi práv, ako aj práva na sprístupnenie diela verejnosti.

40 Článok 5 ods. 3 písm. n) uvedenej smernice však obmedzuje použitie diel v zmysle tohto ustanovenia na „prenos alebo sprístupnenie“ týchto diel, a teda na akty, na ktoré sa vzťahuje len výlučné právo na verejný prenos diel zakotvené v článku 3 tej istej smernice.

41 Ďalej je potrebné pripomenúť, že na to, aby išlo o „prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, okrem iného postačuje, aby boli uvedené diela verejnosti sprístupnené takým spôsobom, že osoby, ktoré ju tvoria, môžu mať k týmto dielam prístup, a nie je rozhodujúce, či túto možnosť využijú (rozsudok Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, bod 19).

42 Z toho vyplýva, že za okolností ako vo veci samej skutočnosť, že inštitúcia, akou je verejne prístupná knižnica, na ktorú sa vzťahuje článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, sprístupní dielo tvoriace súčasť jej zbierky „verejnosti“, teda všetkým jednotlivcom, ktorí využívajú na to určené terminály v priestoroch danej knižnice, na účely výskumu alebo súkromného štúdia, je nutné kvalifikovať ako „sprístupnenie“, a teda „prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok Svensson a i., EU:C:2014:76, bod 20).

43 Toto právo na prenos diel, ktorým disponujú inštitúcie, akými sú verejne prístupné knižnice uvedené v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, v medziach podmienok, ktoré toto ustanovenie obsahuje, by bolo zbavené veľkej časti svojej podstaty, dokonca potrebného účinku, ak by týmto inštitúciám nebolo priznané dodatočné právo digitalizovať dotknuté diela.

44 Toto právo uvedeným inštitúciám priznáva článok 5 ods. 2 písm. c) smernice 2001/29, pokiaľ ide o „osobitné prípady rozmnožovania“.

45 Predmetnú podmienku osobitosti treba chápať v tom zmysle, že dotknuté inštitúcie vo všeobecnosti nemôžu digitalizovať svoje zbierky ako celok.

46 Táto podmienka je naopak v zásade dodržaná, pokiaľ je digitalizácia určitých diel zo zbierky nevyhnutná na účely „použitia na prenos alebo sprístupnenie jednotlivým členom verejnosti na účely výskumu alebo súkromného štúdia prostredníctvom na to určených terminálov“, ako to stanovuje článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29.

47 Okrem toho dosah tohto dodatočného práva na digitalizáciu musí byť spresnený výkladom článku 5 ods. 2 písm. c) smernice 2001/29 so zreteľom na článok 5 ods. 5 tejto smernice, podľa ktorého sa toto obmedzenie uplatňuje len v niektorých osobitných prípadoch, ktoré nie sú v rozpore s obvyklým využívaním diela alebo iného predmetu ochrany a neprimerane nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práv, pričom cieľom tohto ustanovenia nie je rozšíriť dosah výnimiek a obmedzení stanovených v článku 5 ods. 2 tejto

smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, bod 58, a ACI Adam a i., C-435/12, EU:C:2014:254, bod 26).

48 V prejednávanej veci treba konštatovať, že v rámci uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy sú riadne zohľadnené podmienky stanovené v článku 5 ods. 5 uvedenej smernice, keďže v prvom rade z článku 52b UrhG vyplýva, že digitalizácia diel verejne prístupnými knižnicami nemôže viesť k tomu, že počet exemplárov každého diela sprístupneného používateľom prostredníctvom terminálov určených na tento účel prekročí počet exemplárov, ktoré tieto knižnice získali v analógovom formáte. V druhom rade, hoci na základe tohto ustanovenia vnútroštátneho práva digitalizácia diela sama osebe nepodlieha povinnosti kompenzácie, neskoršie sprístupnenie tohto diela v digitálnej forme na osobitných termináloch je viazané na platbu primeranej odmeny.

49 Vzhľadom na predchádzajúce treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 v spojení s článkom 5 ods. 2 písm. c) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát priznal verejne prístupným knižniciam, ktorých sa týkajú tieto ustanovenia, právo digitalizovať diela tvoriace súčasť ich zbierok, ak je toto rozmnožovanie diel nevyhnutné na sprístupnenie diel ich používateľom prostredníctvom terminálov určených na tento účel v priestoroch daných inštitúcií.

O tretej otázke

50 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát priznal verejne prístupným knižniciam, ktorých sa týka toto ustanovenie, právo sprístupniť diela používateľom prostredníctvom terminálov určených na tento účel, ktoré umožňujú ich vytlačenie na papier alebo uloženie na USB kľúč.

51 Ako vyplýva z bodov 40 a 42 tohto rozsudku, obmedzenie stanovené v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 sa v podstate vzťahuje len na určité spôsoby prenosu, ktoré sú obvykle súčasťou výlučného práva nositeľa práv upraveného v článku 3 tejto smernice, konkrétne tie, prostredníctvom ktorých dotknuté inštitúcie sprístupňujú dielo jednotlivcom na výskum alebo súkromné štúdium prostredníctvom terminálov určených na tento účel umiestnených v ich priestoroch.

52 Nie je však predmetom pochybností, že úkony, akými je vytlačenie diela na papier alebo jeho uloženie na USB kľúč, hoci je možné ich uskutočniť vďaka určitým funkciám osobitných terminálov, na ktorých možno do týchto diel nahliadnuť, nie sú úkonmi „prenosu“ v zmysle článku 3 smernice 2001/29, ale „rozmnožovania“ v zmysle článku 2 tejto smernice.

53 Ide totiž o vytvorenie novej analógovej alebo digitálnej kópie už existujúcej digitálnej kópie diela, ktorú používateľom sprístupnila inštitúcia prostredníctvom terminálov určených na tento účel.

54 Činnosť rozmnožovania diela na rozdiel od určitých postupov digitalizácie tohto diela nemožno povoliť ani na základe dodatočného práva vyplývajúceho z článku 5 ods. 2 písm. c) v spojení s článkom 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29, pokiaľ nie sú nevyhnutné na to, aby umožnili sprístupnenie tohto diela jeho používateľom prostredníctvom terminálov určených na tento účel, pri dodržaní podmienok zakotvených v týchto ustanoveniach. Okrem toho uvedené úkony, pokiaľ ich nevykonávajú inštitúcie uvedené v článku 5 ods. 3 písm. n)

smernice 2001/29, ale používatelia osobitných terminálov zriadených v priestoroch týchto inštitúcií, nemožno povoliť na základe tohto ustanovenia.

55 Naproti tomu tieto úkony rozmnožovania na analógový alebo digitálny nosič v prípade potreby možno povoliť na základe vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou sa do vnútroštátneho práva preberajú výnimky alebo obmedzenia stanovené v článku 5 ods. 2 písm. a) alebo b) smernice 2001/29, pokiaľ sú v každom jednotlivom prípade splnené podmienky uložené v týchto ustanoveniach, konkrétne podmienka spojená s primeranou kompenzáciou, ktorá musí byť priznaná nositeľovi práv.

56 Okrem toho musia tieto úkony rozmnožovania diela dodržiavať podmienky stanovené v článku 5 ods. 5 smernice 2001/29. V dôsledku toho rozsah rozmnožených textov nesmie spôsobiť neodôvodnenú ujmu legitímnym záujmom nositeľov autorských práv.

57 Vzhľadom na predchádzajúce treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na úkony, akými je vytlačenie diel na papier alebo ich uloženie na USB kľúč uskutočnené používateľmi z terminálov určených na tento účel zriadených vo verejne prístupných knižniciach, ktorých sa týka toto ustanovenie. Naproti tomu tieto úkony v prípade potreby možno povoliť na základe vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou sa do vnútroštátneho práva preberajú výnimky alebo obmedzenia stanovené v článku 5 ods. 2 písm. a) alebo b) tejto smernice, pokiaľ sú v každom jednotlivom prípade splnené podmienky uložené v týchto ustanoveniach.

O trovách

58 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. Pojem „nákupné alebo licenčné podmienky“ uvedený v článku 5 ods. 3 písm. n) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti treba chápať v tom zmysle, že znamená, že nositeľ práv a inštitúcia dotknutá týmto ustanovením, ako je verejne prístupná knižnica, museli uzavrieť licenčnú zmluvu alebo zmluvu o využívaní dotknutého diela, v ktorej spresnili podmienky, za ktorých táto inštitúcia môže dané dielo používať.

2. Článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 v spojení s článkom 5 ods. 2 písm. c) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát priznal verejne prístupným knižniciam, ktorých sa týkajú tieto ustanovenia, právo digitalizovať diela tvoriace súčasť ich zbierok, ak je toto rozmnožovanie diel nevyhnutné na sprístupnenie diel ich používateľom prostredníctvom terminálov určených na tento účel v priestoroch daných inštitúcií.

3. Článok 5 ods. 3 písm. n) smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že sa nevzťahuje na úkony, akými je vytlačenie diel na papier alebo ich uloženie na USB kľúč

uskutočnené používateľmi z terminálov určených na tento účel zriadených vo verejne prístupných knižniciach, ktorých sa týka toto ustanovenie. Naproti tomu tieto úkony v prípade potreby možno povoliť na základe vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou sa do vnútroštátneho práva preberajú výnimky alebo obmedzenia stanovené v článku 5 ods. 2 písm. a) alebo b) tejto smernice, pokiaľ sú v každom jednotlivom prípade splnené podmienky uložené v týchto ustanoveniach.

Podpisy

* Jazyk konania: nemčina.